

Hetvennyolc év kemény munkája után most megpihent, s átadta a stafétabotot nekünk.

Kiss Eszter Veronika
(Magyar Nemzet 2004. szeptember 3.)

Lukin László (1926-2004)

Hallgatott annak a szavára, akit nagyon szeretett. Első felesége, *Horváth Eszter* azt mondta neki, nem kell a karmesterség meg az operai dirigálás, legyen ő csak pedagógus, úgy, ahogy édesapja is és ő is. A Zeneakadémiára Bajáról került, hogy elvégezze az egyházzenei és középiskolai ének-zenetanárképző szakot *Bárdos Lajos* és *Ádám Jenő* tanítványaként. Az egyházzenei tanszokról Kodálynak is az volt a véleménye, hogy az elsők között van a maga történelmi beágyazottságával, világnézetével, zenetanítási igényességével. A megszerzett tudással és tanári példaképeivel felfegyverkezve indult neki az ének-zene tanári pályának.

Harminc évig tanított a Fazekas Mihály Gyakorló Általános Iskola és Gimnáziumban. De aki nem oda járt, az is megismerte ének-zene tankönyvein keresztül minden gimnáziumban és az általános iskola 7-8. osztályában. Azokban az esztendőkből is két neves templomban orgonált és énekelt a Mátyástemplom kórusában, amikor a tanárság és az egyházi szolgálat nem fért össze. Az iskola falai közül kilépve egy ország figyelte őt a televízióból a Zenélő órák műsorvezetőjeként, amint - abban a hitben, hogy a nívós zene eljuttatható mindenkihez - bámulatosan közérthetővé tette a muzsikát. Éveken át vezette a Marczibányi Téri Művelődési Központ Marcipán muzsika című, gyerekeknek szóló zenei matinéját is, ami a legkisebbek zenei nevelését szolgálta. Nyolc gyermeket nevelt fel, mindannyian tanultak zenélni és énekelni.

A II. kerületi egyházi kórusok Musica Sacra Civitatis elnevezésű hangversenyének többszöri műsorvezetője volt, hatalmas zenei tudásával, humorával mindig emlékezetessé tette ezeket a találkozokat. 1996-ban a Magyar Kultúra Napján zenepedagógusi és karnagyi munkásságáért a Magyar Köztársasági Érdemrend Kiskeresztjét vehette át. 2000-ben, alapításának évében elsőként vehette át a II. Kerületért Emlékérmét. Életének 79. évében távozott közülünk.

Búcsúztatása augusztus 30-án volt a városmajori templomban, örök nyugalomra augusztus 31-én helyezték Baján, abban a városban, amelynek díszpolgára volt.

A képviselő-testület augusztus 25-i ülésén Bencze B. György képviselő (Fidesz-MKDSZ) javasolta, hogy az idén ötödik alkalommal megrendezett kerületi egyházzenei kórusfesztivált, melynek a kezdetektől mentora és többször műsorvezetője is volt a neves zenepedagógus, nevezzék el Lukin Lászlóról. Horváth Csaba polgármester egyetértéséről biztosította a képviselőt, hiszen ezzel a gesztussal szerinte is méltó emléket állíthat a kerület a kitűnő zenepedagógusnak.

Budai Polgár 2004. szeptember 2.

Piros szív, fehér hó, zöld levél...

avagy

Szépséges muzsikában fürdettük meg lelkünket

Szeptember 16-án a XII. kerületi Örmény Önkormányzat rendezte a Klubestet a Magyarok Házában. A zeneterem zsúfolásig megtelt, pótszékeket kellett hozni, hogy minden vendégünk ülve hallgathassa meg a világhíró szonénekes-zeneszerző *Mártonffy Miklós* műsorát.

A művész évtizedeken keresztül járta a világot, sok-sok országban koncertezett, de mindig hazatért, mert hazahúzta a szíve. Gyötörte a honvágy. Ezt az érzést *Wass Albert* is ismerte, és

egy gyönyörű versében meg is fogalmazta. 1948-ban Plarnhofban írta meg egy dalszöveg pályázatra *Honvág* című versét, amelynek minden sora a hazaszeretetről szól:

„Susog az erdő, szállnak a szelek,
a szelek szárnyán vándor fellegek,
keletnek szállnak, hazafelé...

Magyarország felé... ”

Mártonffy Miklós szívét megérintette a szöveg, és zenét komponált hozzá, egy másik Wass Albert költeménnyel, az *Őszi Hangulat*-tal együtt. A Torinói Magyar ház felkérésére, a zenei fesztiválra viszi el a halhatatlan írófejedelem megzenésített szellemi hagyatékának drágaköveit. Magyarországon, közönség előtt még nem hangzottak el ezek a dalok. Nékünk adatott meg az a szerencse, hogy a kanadai turné előtt, premierként gyönyörködhettünk a költő és a zeneszerző szellemi találkozásának ihletett darabjában.

Kérdésemre a művész elmondta, hogy erdélyi örmény család leszármazottja. Ősei - keresztény hitük megtartása érdekében - Moldvából menekültek el, és telepedtek le azzal a 3000 örmény családdal együtt Erdélyben, akiket I. Apafi Mihály fejedelem hívott be, hogy a török-tatár által feldúlt, elnéptelenedett országban tudásuk – pénzük - szorgalmuk révén fellendítsék az életet.

A család örmény neve Márdirosz volt, és Szamosújváron éltek. A szülők zeneszerető emberek voltak, Édesanyja hegedűművésznő volt, de a háborúban egy tragikus esemény miatt a kezei megsérültek és hangszeren nem tudott többé játszani. A mama szép énekhanggal rendelkezett, egy ideig énekelt is, tőle hallotta kisgyermekként *Aram Hacsaturján* szerzeményét, az 50-es évek híres slágerét: a Jerevánt, amelyet most mi is meghallgathattunk dzsesszesített változatban.

Megtudtuk azt is, hogy a világ számos országában muzsikált, hosszú ideig, többször volt kinn Svájcban, ahol (az elterjedt nézet ellenére, mely szerint a svájciak barátságatlanok, nem fogadják be az idegeneket) sok barátta tett szert, és szívesen, szeretettel gondol vissza az ott töltött időre.

Jelenleg a *Kincsem Rádió* műsorvezetője, zenei szerkesztője. A közvélemény kutatás szerint külföldi magyarok körében ez a leghallgatottabb magyar adó, mert elviszi hozzájuk a magyar kultúrát, színes kaleidoszkópként gyönyörködhetnek a magyar irodalom- történelem - zene szépségében. Segít nekik megtartani identitásukat: ez a rádió a magyar élni akarás és a magyar megmaradás rádiója. Az AMOS 1 műholdról sugározza a műsorát, de interneten, is hallgatható a www.kincsemradio.hu címen.

Novemberben kanadai turnéra indul, 3 hétig tartózkodik kinn, nagyvárosokban ad koncertet az ott élő magyaroknak. Neves művésztársakkal együtt fog fellépni, itt hangzik majd el a két megzenésített Wass Albert költemény is. Tervei között szerepel egy zenei CD-(kazetta) kiadása a közeljövőben. A zenei anyag teljesen készen van, sajnos, pénzügyi okok késleltetik a megvalósítást.

Beszélgetésünket természetesen zenével „fűszereztük”, meghallgattuk a híres, szép „Piros szív, fehér hó, zöld levél” című számot, a „Szamos-parti estét”, a „Magányos zongorista dalát”, Juhász Gyula szép versének zenés változatát, a „Milyen volt szőkeségét”, Kozma József: „Hulló levelek” c. örökzöld slágerét.

Néztem a közönség csillogó szemét, a zenétől ellágyuló arcokat. Rövid időre elfelejtettük a rohanó mindennapok gondjait, részesei voltunk a varázslatnak, amellyel egy nagy művész ajándékozott meg bennünket.

A zenén kívül megajándékozta a közönséget egy szép emléklappal is, Wass Albert „Honvág” című versével, amelyet a két legfiatalabb vendégünk, *Nagy Lili és Nagy Daniella* osztott ki a megjelenteknek.

A szellemi táplálékot nagyszerűen egészítette ki a Rigó Jancsi cukrászda sok-sok finom

süteménye, a műsor után kellemes, baráti beszélgetés, az oldott hangulat.

Szép esténk volt, a jövő évi (általunk rendezendő) klubestre ismét Mártonffy Miklóst hívom majd meg, hogy gazdag repertoárjából további dalokat hallgathassunk, és feltöltődhessünk azzal a szépséggel, amelyet a szerzeményei árasztanak magukból.

Kedves Olvasó, (aki nem lehetett jelen a klubestünkön, és most ezt a tudósítást olvassa) Önt szeretném megajándékozni. Bízom benne, hogy örömét leli a Wass Albert versekben, amelyet szeretettel küldök Önnek.

Csíkszentgyörgyi -Ficzus Margit

Erdély járás felsőfokon 2004-ben Egy különleges élmény

Bevezető

Az 1940-44-es években évenként egyszer-kétszer meglátogattam rokonaimat Erdélyben. Az utolsó évben, 1944 augusztus végéig két és fél hónapig építettünk egy erődvonalat a keleti Kárpátokban.

Kolozsváron laknak még örmény származású rokonaink: a Murádin családok. Jenő és Laci unokatestvéreim, akik mindketten igen jelentős szerepet vállalnak az ottani kulturális életben.

60 év elteltével az emlékeimet szerettem volna felélnékíteni, ezért jelentkeztem erre a túsára. Benyomásaimról, élményeimről ennek tükrében adok számot az alábbiakban.

Összefoglalása az átélteknek

A táj nagyon szép és sokoldalú. Egy keveréke Svájc, Ausztria, Toszkána, Dél Tirol vidékének. Ezt minden nagyizolás nélkül mondhatom, mert mindenütt jártam, Ausztriában és Svájcban laktam is évekig. A Hargita, a Mezőségi tóvidék, a Kárpátok egy keveréket alkotnak, mely minden igénynek megfelel. Én például síeltem hetekig Borsafüreden, akkor még síliftek nélkül, most pedig mindenféle sí felhúzó is vannak. De meg kell említenem azt a látványt, ami a Királyhágó után elének tárult; előtérben a lágyszalagú lankák és háttérben a magasabb hegyek gerincvonalai keretezik a képet, vagy Torockó és környéke a várral. Sajnos nem lehet minden gyönyörű kép-élményt megörökíteni, de talán egy ideig megmarad az emlékezetünkben is.

Az életben egy nagyon lényeges tényező az emberi kapcsolatok megtartása illetőleg fejlesztése. Ennek sikeres és nagyon szép megnyilatkozása volt - ami a magyar-örmény-szekely kapcsolatokat illeti - a magyar-örmény találkozó Csíkszépvízen. Nagyon meghatott az emlékmű koszorúzás a templomkertben és elismerésreméltó volt a csíkszépvíziektől csoportunk szeretetteljes fogadása, megvendéglése.

Vendéglátó házigazdáink is mindent elkövettek, hogy jól érezzük magunkat és valamennyivel jó viszonyba kerültünk. Az utazó csoporton belül is jó volt a hangulat, hiszen mindnyájan ugyanazt akartuk: Erdélyt megismerni lehetőleg minél magasabb szinten és a kapcsolatot ápolni Erdély és Magyarország között. Számomra meglepő volt, hogy akadály nélkül sikerült tervünket teljesíteni.

Dalok, táncok

A kiránduló csoportunknak nagy erőssége volt a busz közepén elhelyezkedett énekkar egy profi karnaggal. A szép magyar népdalok - különösen a hazafelé úton naplementében és a szép környezetben - nagyon jól hatottak. Felelevenítették bennem a 60 évvel ezelőtt történeteket, ugyanis mi is ugyanezen dalokat énekeltük a HÖKK keretében (HÖKK= honvédcserkész őrsvezetők kiképző kara). Annak idején egyik cél volt a népdalokat népszerűvé tenni, így mi is ezt tettük.